

YOL HİKAYESİ

Mustafa Kabakçı

Kilimin Dili

Yörük beyi gelin odası gibi süslenmiş çadırında, dışarıdaki yakıcı sıcaktan uzak dinleniyordu.

Gitgide zorlaşan bir hayatın yükü, yüzünde derin çizgiler oluşturmuştu. Yıllardır bilinen göç yolları, zamanın şartları nedeniyle daralmakta zorlaşmaktaydı. Arazilerinden geçirmek istemeyen köylülerle, ayakbastı parasını arttıran muhtarlarla, olur olmaz meselelerle baskılarını arttıran ormancılarla uğraşmaktan yorulmuştu. Kulağında nal sesleri, dilinde bir meydan okuyuşuyla Karacaoğlan, geçmiş günlerin hayaliyle dalmak üzereydi. Çadırının kilimle örtülü kapısı aralandı;

- Beyim, misafirimiz var. Toparlandı.
- Buyursun, alın içeri
- Selamünaleyküm, ağa.
- Aleyküm selâm, hoş geldin.

Ayağa kalktı, misafire köşedeki minderde yer gösterdi. Hal hatır, açlık tokluk, ihtiyaç soruldu.

Niçin geldiğini sormak adetten değildi. Yufka, ayran, peynir derken sohbet koyulaştı.

Bir vakit sonra misafir uzun süre gözlerini diktiği kilimden gözlerini

ayırmadan;

- Beyim, kilimi kim dokudu?
- Gelin ettiğim kızımın yadigârı. Kızına yazık etmişsin, adam yaşlıymış. Sevmemiş de, keşke sevdiğine verseydin.
- Yörük beyi, yıllardır içine bir dağ gibi oturan acının bilinmesinden rahatsız, yutkundu.

- Kimlerdensin sen?
- Buralardan değilim, yabancıyım.
- Sırrımız sende ne gezer ay adam! Yükselen acıyla karışık öfkeye karşı yabancı, kilimi gösterdi.
- Gören göz için kızın derdini kilime dökmüş, dedi... Söz sözü getirdi. Yabancı konuştu, konuşma dilinden gönlüne düştü. Yörük beyi söylenenleri zor kavraya da anlıyordu. Her cümle derinlerde küllenmiş bir hüznü aldı, yukarı çıkardı yürekleri kora döndü.

Yabancı konuştu; her motif, her çiçek, her çizgi acıya, hasrete, gözyaşına, öfkeye, ah kıyamama, kurban olduğuma, ölürümde diyememe döndü. Bizim dünyamız; dedi, yabancı yerli; ötekine göre tarif edilen değil. Bize ait, bizim olan konuşmadan anlaştığımız bir dünya. Orada duygularımızı sembollere yüklerdik, aleni söylemek ayıptı. Türkülere, kilimlere, masallara, ninnilere yüklerdik diyeceklerimizi. Bir suç mu işledik? "Kabahat de ibadet de gizli" derdik.

Suçu alenileştirmek, meşrulaştırmak, utanmamak huyu yeni çıktı!

Gözümüz yoldan mı çıktı?

Gerekçemiz türkümüzdeydi.

"Aman aman nerde olur

Sevda sırrınan olur

Gözdür âlemi gezer de

Gönül birinen olur"

der.

Birimiz

bizi, biz

birimizi

bilir, gelir başımızı dizine koyar melül melül ağlaşır ve susardık.

Yaptıklarımızın bir mantığı, hayat kendi köşemizden, bize ait bir pencereden bakışımız vardı.

"Kepenek altında er yatar"dı. "Para ile imanın kimde olduğu belli olmazdı."

Derken, her şey dünya egemenlerinin dayatması ile değişti. Egemenler

kovboy kabalığı ile gümbür gümbür bağırıyordu: "Haydi çıkın ortaya, gösterin ne varsa." diyorlardı. Ersen meydana çık, göster neyin varsa.

"Yaz geliyor, zayıflayın!"

Paran varsa tükettiğin her şey ile yeni itibarlar kazan. Araban, elbisen, gözlüğün, çakmağın, saatin, ayakkabın marka olsun.

Gazetelere düş "Ninemi öldürüp parasını almasaydım, marka giyemeyecektim de!"

İmanını sembollere yükle, sembollerle tüket onu. İmanın dünyayı, dünya ile ilişkini izah etmesin.

Konya'da Mekke pazarını, Tunceli'de Kerbela dükkânını açiver. Sakarya caddesinde Otlangaç da cabası... Kabileler oluştur, her kabile ferdi yeni müşteri demek!

Her kabile sıkıntılarının gerekçesi olarak bir başka kabileyi gösterebilirsin.

"Ah şunlar olmasa" de!

Evini en bağırarak renklere boya.

Kravatını rengârenge... Bağırır dört bir yana, görün beni.

Öyle ya egemenler **Kovboy**.

Köklü kültürler pastel renkleri tercih edermiş! Sorma bu soruyu.

Göster, görün, ye, iç, tüket ve tüken! Sustu, Yabancı'nın çığlığı radyodan bir türkü olarak duyuldu:

Yetiş ya Muhammed,

Yetiş ya Ali!

Aranan kitap duvarda, kabında asılıydı. Dedem, besmele ile

divan sazına yaslandı:

"Bizi bekliyorlar." dedi.